

Čad

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angelček“

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1903.

Leto XXXIII.

Zadnji pozdrav — vélikemu Leonu XIII.

(v Bogo zamrlemu dné 20. julija 1903.)

O Leon, Leon, luč z nebés,
Je li mogoče, je li res,
Da ni te več, da v večni mir
Zaspal si, dobri naš pastir,
Naš mili oče?

Ah, prazen, prazen sred viharja
V brezkrainost plôve Petrov čoln,
Le solz, pekočih solz, je poln —
A brez krmarja, brez veslarja.
Sirote smo . . . k nebesom zroči,
Kje naša luč je v temni nôči,
Kje naša luč, ki brez števila
Nesrečnikom je v srca lila
Utehe sladke in moči
Minole dni, ki več jih ni.

O Leon, Leon, luč z nebés,
Je li mogoče, je li res,
Da ni te več, da v večni mir
Zaspal si, dobri naš pastir,
Preskrbni oče?

Pač še stoji in stala bo,
Doklèr ji Kristus skala bo,
Presveta cerkev, božji hlev,
V tem dôlu solz, zmotnjáv in rev:
A cerkev nima več ključarja,
In čeda nima več čuvarja —
Le čuj ta žalni glas zvonóv,
Kako ga spremljajo domóv . . .

O Leon, Leon, luč z nebés,
Je li mogoče, je li res,
Da ni te več, da v božji mir
Zaspal si, dobri naš pastir,
Najboljši oče?

Zaprti orel, zdaj razsul
Tvoj silni duh je trupla ječo,
V višave jasne je odplul
Nesmrtnosti uživat srečo;
Zdaj zid noben te več ne muči,
Tiara ni ti breme več,
Zdaj gledaš v žaru božje luči,
Kar peval tod si hrepeneč.

Blagósti ti, Leon, božji svat,
Prej oče nam, zdaj v Bogu brat!
Kar cerkvi božji si priboril,
Kar molil, pisal in govoril,
Kar v srečo si človeštva storil —
Povrni Bog ti tisočkrat,
Stotisočkrat!

